

Waterways in Europe: Opportunity or danger?

Comenius project

Адана, Турция
Ден 1, 24 Февруари

Бях много нетърпелива да започне моето пътуване до Турция. В понеделник, 24 февруари, за мен това беше първия път, когато щях да пътувам със самолет и бях много развълнувана. В 08:00 часа се събрахме на летището в София, бях малко притеснена как ще бъде пътуването, как ще мине седмицата и как ще се срещна с учениците от Турция. Беше приятно чувство да летя със самолет до най-голямото летище в Турция. Полетът от София до Истанбул отнема около два часа, но аз не забелязах кога мина времето, защото ми беше интересно.

След кацането на летището търсихме как да стигнем до другия полет. Намерихме нашия вход и видяхме полската група там и те чакаха същия полет като нас. Беше приятно чувство да летя със самолет до Адана. Полетът от Истанбул до Адана отнема около два часа, но аз не забелязах кога мина времето, Когато пристигнахме в Адана ни чакаха нашите турски приятели. След това бяхме откарани до училището. Училището е голямо, с много различни сгради и детски площадки. Там се срещнахме за първи път с турските ученици. След това ни почерпиха с типична турски храна. Моят домакин беше момиче и се казваше Султан. По-късно се срещнах със семейството ѝ и всички те бяха наистина любезни и усмихнати.

Това беше дълъг и вълнуващ ден !

Магдалена Костадинова

Waterways in Europe: Opportunity or danger?

Comenius project

Адана, Турция
Ден 2, 25 Февруари

Във вторник сутринта посетихме Инспектората по образованието. После с автобус тръгнахме за язовир Чаталан. За наше огромно съжаление през цялото време валеше дъжд и не на можахме да се разходим пеша и да направим много снимки. Язовира е много голям и снабдява с питейна вода град Адана и околностите. Разгледахме пречиствателната станция на езерото. Беше интересно да видим различните етапи на обработка, през които минава водата докато стане годна за пиене.

Обядвахме край язовира. Междувременно дъждът беше спрял и успяхме да се насладим на гледката, разкриваща се от брега на езерото и да се снимаме за спомен.

Поехме обратно изморени, но пълни с впечатления. По пътя към града видяхме много красиви места. Денят завърши с приятна разходка в един от шопинг центровете - карахме кънки и се забавлявахме с новите си приятели.

За мен денят беше много добър. Харесах целия престой в Турция, защото хората са много мили и градът е много красив. Доволна съм, че се срещнах с нови хора и се запознах с техните традиции и култура.

Ваня Асенова, 7б клас

Waterways in Europe: Opportunity or danger?

Comenius project

Адана, Турция
Ден 3, 26 Февруари

В сряда сутринта се събрахме в училището. Разделиха ни на групи и започнахме да работим по презентациите. В нашата група имаше по едно дете от Германия, Белгия, Турция, Полша и Испания. Трябваше да работим за турската река Сейхан. Първо обсъдихме всички материали за екологичните проблеми на реката, които предварително бяхме подготвили, а после направихме презентацията. Беше интересно и приятно да работим в международен екип, да говорим само на английски език по такава сериозна тема.

Бях включена също и в музикалната група. Разучихме една турска песен, която щяхме да изпълним по-късно вечерта след презентациите. Беше забавно да пея тази песен с още 6 момичета от различни националности.

След обяда продължихме да подготвяме представянето на река Сейхан. Около 4 часа следобяд отидохме в зала в центъра на града. По пътя натам минахме през красив парк с много цветя и естествено не пропуснахме да си направим снимки.

Бяхме леко притеснени защото трябваше да говорим пред много хора. Но всички се справихме много добре и сега съм щастлива, че работих по тази тема. Накрая изпяхме и „нашата“ турска песен, която много се хареса на публиката. Този ден беше чудесен.

Хората бяха много дружелюбни и ни посрещнаха сърдечно в домовете си. Град Адана е прекрасен и ние научихме много за неговата история и култура.

Прекарахме една незабравима седмица с нови приятели!

Десислава Ананиева, 7б клас

Waterways in Europe: Opportunity or danger?

Comenius project

Адана, Турция
Ден 4, 27 Февруари

В четвъртък сутринта бяхме на разходка в града. Из целия град растат палми и дървета, отрупани с протокали. После разбрахме, че това не са портокали, а доста по-кисели плодове, наречени тронч.

Разгледахме стария римски мост „Ташкопрю” на река Сейхан, часовниковата кула и внушителната джамия „Сабанджи”, разходихме се из уличките на стария град, където са запазени занаятчийски работилници за коване, дърворезба, медникарство, сладкарство и др.

Обядвахме в ресторант Вижън Кебаб, където опитахме прочутия Адана кебап. След това обсъждахме как е протекла визитата и попълнихме анкета.

После имахме среща с кмета на Адана. Той ни прие, разговаря с нас, след което си направихме обща снимка и всеки от нас получи подарък за спомен. Имаше и журналисти, които ни снимаха за различни телевизии. Преживяването беше много вълнуващо.

В свободното време аз, Адем, и още няколко момичета и момчета ходихме в един Мол- пазарувахме, карахме кънки на ледена пързалка, забавлявахме се и беше много интересно.

Вечерта с Адем и родителите му бяхме на ресторант- вечеряхме, после танцувахме цяла вечер. Научих нови танци, срещнах различни хора.

След това се прибрахме у тях, приготвих си багажа за София и си легнах... Получих много подаръци от семейството.

Беше много хубаво и аз съм щастлив. На другия ден всички плакахме един за друг. Не ми се тръгваше от Адана. Аз имам много нови приятели.

Казвам едно голямо благодаря на учителите, които ни заведоха в Адана. На родителите и учениците, които ни посрещнаха така топло и сърдечно. Благодаря ти Адем, на теб и твоите родители.

Ще се видим скоро!

Петър Станински, 9”а” клас

Waterways in Europe: Opportunity or danger?

Comenius project

Адана, Турция
Ден 5, 28 Февруари

Сутринта станахме рано и се запътихме към училището. Както всяка сутрин чичото на Джерен ни докара. Стигнахме, взех си куфара намръщено и го оставих в дирекцията на училището. Беше 08:15 и започнаха да се събират повече деца в училището. Разбира се всички бяха понатъжени, че ще си отиваме.

Първа дойде Ваня и ми беше доста радостно, че отново има някой, с когото да си поговоря на роден език. Както обикновено започнахме да си разказваме какво сме правили снощи с приемните си семейства. Седнахме в училищния двор и нетърпеливо зачакахме и другите да се появят. Турците ни повикаха да играем волейбол с тях, но аз бях категорична, че няма да играя, Ваня се замисли но и тя се отказа.

Направихме няколко снимки с хората, с които досега не бяхме успяли да се снимаме. Наведъж дойдоха Деси, Пепи и Вальо. След около 15 минути се събрахме почти всички и започнахме да си говорим и да се смеем. Най-накрая дойде и Маги. Времето минаваше много бързо и почти не усетихме кога стана време за тръгване.

За последен път Джерен реши да ме заведе при някои от съучениците си за да ме запознае с тях и да се снимаме. Слязох в двора и разбрах, че е време да тръгваме. На всички момичета очите се пълнеха със сълзи, някои от радост че сме се видяли, други от тъга че ще си ходим. Взехме чантите пълни с локум и сувенири и като за последно се снимахме пред стълбите на училището. Аз едва се въздържах да не заплача.

Да си кажем “чао” беше много трудно, защото дори и за една седмица с тези деца си бяхме много близки и не искахме да се разделяме. Качихме се на автобуса заедно с поляците, защото те щяха да пътуват с нас.

Тогава вече се разплаках защото мисълта, че може да не видя тези деца отново ме натъжаваше, аз наистина много ги харесвах. Плаках много на път за летището. Момчетата също бяха нещастни от раздялата. Вальо пусна две-три шеги и през сълзи се разсмях.